

се гледа по свѣтло на близкото бждаще. Ала друга мжчителна мисълъ засѣдна въ него: войната ще попречи да се завърне още сжщото лѣто въ Сребърна; а ще спрѣ и завръщането на снаха и внуче.

Тази мисълъ го измжчваше. И всѣки день той виждаше какъ се отдалечава желанъ часъ.

Отъ писмата на Стойка той разбра, че и България ще се намѣси въ голѣмата война.

Намѣсването ни въ голѣмата война Петъръ Габара, схващаше като необходимостъ. Ала опълчването ни срещу Русия го замисли.

— На кжде отиваме? — се питаше. Признателността къмъ Руския народъ бѣ тѣй силна, че всѣка помисълъ да се воюва противъ Русия го задушаваше.

Той знаеше, че и Стойко ще бжде извиканъ; че и двамата ще трѣба да взематъ участие — и вмѣсто тихитѣ ноци на блѣнуване по завръщане въ Сребърна, се заредиха мжчителни дни на тревоги и съмнения.

Какво ще стане следъ тоя всеобщъ пожаръ, не знаеше. Мисълъта му не даваше ония ясни отговори, както бѣше свикналъ да обсъжда събитията.

Всѣки день носеше изненади.

Войната се разяри по цѣлъ свѣтъ. Намѣсата на България стана фактъ и той получи съобщение, че въ деня на мобилизация трѣба да бжде въ Шуменъ.

— Ще се воюва! — въздѣхна той.

Тая вестъ го радваше. Защото му се падаше да освобождава родно село; разтжжи го, че ще се бие съ онѣзи, къмъ които се чувствуваше безсиленъ да вдигне ржка.

И съ огорчена душа той се затваряше въ своята стая: никого да не срѣща; съ никой дума да не размѣня. Не можеше да слуша, кога му говорятъ за тази война.

И когато една вечеръ Койка влѣзе при него и му